

[Elisabeth Bruun Olesen]

Vi har også fået bekræftet af en af ordførerne for de borgerlige partier, at man ikke ved så meget om det, og det bærer det også præg af.

Så vil jeg gå over til at omtale arbejdstiden. Nedsættelsen har fået en udformning, der svarer til $\frac{1}{40}$ af det oprindelige krav. Den er 1 time pr. uge i et kvartal. Kravene fra arbejdspladserne var 5 timer pr. uge i 8 kvarterer, eller sagt på en anden måde: vi har fået $1\frac{1}{2}$ minut pr. dag i hele overenskomstområdet. Og hvor forsvandt den fulde løn- og personalekompensation hen? Inden for det offentlige kommer der en form for personalekompensation, men vi har fået at vide, at generelt er der en overgrænse på $\frac{2}{3}$, og at mange områder stort set ikke vil få noget. Så det var det, der røg.

Der er en kvindepolitisk ting, jeg vil hive frem. Udformningen af arbejdstidsnedsættelsen, som jo altså kommer, når overenskomstperioden næsten er forbi, vil med meget stor sandsynlighed blive praktiseret som en daglig arbejdstidsnedsættelse om fredagen. Kvindepolitisk aktive i kvindebevægelsen og i fagbevægelsen har med stor styrke argumenteret for, at arbejdstidsnedsættelsen skulle være en arbejdstidsnedsættelse hver dag.

Jeg vil konkludere med de ting, der står i vores betænkning, at vi tilslutter os den vurdering, at lovforslaget vil give anledning til betydelig uro på arbejdsmarkedet, sådan som mange arbejdspladser, fagforeninger og også formanden for LO for øvrigt har givet udtryk for. Det er efter vores mening ikke blot en forudsigtelse, men en direkte nødvendighed, hvis dette lovforslag skal afvises. Når det bliver vedtaget, må det simpelt hen ignoreres, og de aktiviteter og de strejker, der er i gang, må fortsætte, indtil loven også formelt er sat ud af kraft. At noget sådant tillige nok vil indebære, at regeringen går af, betragter vi som en yderligere fordel.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er sådan set ikke, fordi det undrer mig, at ens ord fordrejes i rimeligt omfang her i Folketinget, men alligevel synes jeg ikke, det var nødvendigt at fordreje det på den måde, det skete her.

Det er naturligvis ikke et bevidst valg, vi har foretaget, at kvinderne ikke skal have

nogen lønfremgang. Det bevidste valg drejer sig om noget andet. Det ved fru Elisabeth Bruun Olesen. Det var et spørgsmål om, hvorvidt man, når man nu greb ind temmelig dramatisk – det har jeg også sagt det er – skulle gå meget langt ned i detaljerne med hensyn til at diktere, hvordan det skal se ud. Det har vi altså valgt at vi ikke ville.

Jeg synes i øvrigt, det er interessant, hvad fru Elisabeth Bruun Olesen siger. På en måde har der været stor tillid til organisationerne, men når det drejer sig om, at organisationerne skal vise bare den mindste smule solidaritet med de svageste hos sig selv, tiltror fru Elisabeth Bruun Olesen dem overhovedet ikke nogen solidaritet. Alt, hvad fru Elisabeth Bruun Olesen har sagt, tyder på, at organisationerne er brandsolidariske med deres lavest lønnede grupper, og det synes jeg da er interessant at konstatere. Det går også igen i spørgsmålet om den daglige arbejdstid. Vi har haft mange deputationer – og det ved fru Elisabeth Bruun Olesen udmærket, for hun har også siddet der – der har sagt, at det mest fjollede, man i en lang række sammenhænge kunne gøre, var at tage 12 minutter om dagen; det var i hvert fald ikke måden at gøre det på. Er det så ikke temmelig rimeligt at sige til organisationerne: det må I så klare af, men vær nu søde at notere, at dette altså er en begyndelse til den nedsatte arbejdstid? Det er i hvert fald mit bud på det.

Det er en begyndelse til den nedsatte arbejdstid, og derfor er der ikke tale om weekendforlængelse. Jeg synes godt, man kunne have så megen tillid til organisationerne, at man kunne regne med, at de gjorde dette her nogenlunde fornuftigt og altså derigennem også tilgodeså deres egne medlemmers interesser. Det synes jeg i hvert fald der er en vis logik i.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Fru Lone Dybkjær snakkede om 12 minutter om dagen. Det er klart, at ingen vil vælge at følge kvindebevægelsens krav om en nedsættelse af den daglige arbejdstid hver dag, når resultatet er, at det er 1 time, man skal fordele på 5 dage. Det ville blive 12 minutter om dagen, og det ville i alle tilfælde helt 100 pct. betyde, at man bare skulle pukke det mere. Det er der slet ingen tvivl om.